

Riječ urednika

PRIČE O MORU

Koncertni program *PRIČE O MORU* je produkcija Festivala klapa u Perastu još iz 2010.god. pripremljen sa namjerom da odabranom poezijom, klapskom pjesmom i umjetničkom naracijom o važnim istorijskim događajima predstavi način života u Boki kotorskoj koji je oduvijek bio uslovljen i bitno povezan sa morem i pomorstvom. More je bilo izvor života, njegovo poprište, dodir sa svijetom iz kojega se stiče znanje i bogatstvo, prijatelji, saradnici i zaštitnici, ali i stradalište na kojem se brani vjera, zemlja, porodica i sve sveto.

U takvom okruženju Perasta i Boke, izrasli su slavni moreplovci čija su imena upisana zlatnim slovima u istoriju pomorstva.

Umjetnost, bila to arhitektura, muzika ili slikarstvo, književnost, ples, stil oblačenja ili običaji, spajali su Boku sa velikim kulturama. Sama Boka je oduvijek bila nadahnuće pjesnicima pa smo dio programa posvetili upravo takvoj poeziji, nalazeći je u nekim vrlo starim zapisima i kod savremenih autora.

Program *Priče o moru* zamišljen da se po gradovima Boke a kasnije po gradovima Crne Gore i drugdje, izvodi kao koncert, uključuje i prigodnu izložbu eksponata iz muzeja u Perastu i Kotoru. Sve u cilju da nas podsjetite na živote Vicka Bujovića, admirala Matiju Zmajevića, kapetana Marka Martinovića iz Perasta, Iva Vizina iz Prčanja i druge slavne pomorce i ličnosti.

LIRICA br. 5, iako nosi isti naslov, bitno je različita od koncertnog programa *Priče o moru*. Započeta još tokom septembra 2016. god. polako je, sistematski i sve više „uvlačila“ urednika *Lirice* u brojne stručne, istorijske knjige i zapise, u provjere događaja, datuma i različitih literarnih izvora. Rad na *Lirici* je intrigirao podacima iz prošlosti, istorijskim zapletima i igrama velikih sila koje su malim primorskim mjestima Boke određivali sudbinu u ime svojih interesa, odlukama koje su puno značile i gotovo uvijek još više koštale. Uz visoko uvažavanje brojnih arhivista i autora korištenih knjiga, tražila se najbolja mjera između obilja raspoloživih podataka i onoga što mi izdavači želimo postići ovom *Liricom*.

Dakle, nadamo se da smo postigli pravu mjeru za čitaoce - ljubitelje klapske pjesme, kojima je u osnovi namijenjeno ovo festivalsko izdanje. Znajući da će među čitaocima biti puno naših gostiju - članova klapa koji nam dolaze u Perast, željeli smo da im, uz poneku interesantnu partituru, bliže dočaramo ovaj čudesni kraj svijeta - Boku, nestvarno lijepu, njene zalive zagrnute ovim obrušavajućim planinskim gromadama, što su bili bogomdani prirodni zakloni za trgovačke i ratne jedrenjake, pa time i strateški važno uporište negdašnjih osvajača.

Iz svog voljenog zaliva, vješti bokeški pomorci su isplivljavali u susret velikim bitkama, osvajali nove svjetove, bogatstva i znanja, ali često srijetali i preranu smrt, ropstvo, gubitak porodice. Pa ipak, pored pogibelji, ostali su vidljivi tragovi umjetničkog i poetskog; u čežnjivim snovima, pjesmi što dolazi sama na usne u osamljenim mjesecinama, u zanosima, obećanjima i zavjetima... Sve to je nataloženo u biću Boke tokom proteklih vjekova.

Ostaje nada da ćete u čitanju naći makar dio zadovoljstva koje je potpisniku pružilo

uređivanje ovih priča o Boki, njenom moru, njenim znamenitim ljudima i velikim znamenitostima.

O Božiću 2017. godine, Milan Kovačević

NADAHNUĆA PJESNIKA

Mnogi su nam maestri od versa i nota, pisci i slikari, zadržani i nadahnuti ljepotom Boke, ostavili za vječnost svoje utiske.

Miloš Milošević (Split, 1920 - Kotor, 2012) akademik, admiral Bokeljske mornarice, istaknuti naučnik-istoričar, arhivista i romanista, bio je i svestrani umjetnik – pjesnik i muzičar. Od 1953. godine radi u Istorijskom arhivu u Kotoru u kome ostaje do odlaska u mirovinu 1985. godine. Specijalizaciju arhivistike je obavio u Parizu 1970. godine, a 1974. god. doktorirao je na filozofskom fakultetu u Zadru sa temom *Boka Kotorska za vrijeme mletačke vladavine (1420-1797)*. U Istorijskom arhivu Kotora stekao je sva arhivistička zvanja, a 1978. godine zvanje naučni savjetnik i od tada je bio direktor ove ustanove. Predstavljao je Jugoslaviju na međunarodnim kongresima arhivista u Briselu, Madridu, Moskvi, Vašingtonu, a 1980. godine u Londonu je izabran za predsjednika Sekcije profesionalnih arhivskih društava MAS pri UNESCO-u.

Objavio je 24 knjige a publikovao preko 230 naučnih radova koji, kako za naučne krugove, tako i za sve one čitaoce zainteresirane za prošlost i istoriju Boke kotorske, predstavljaju nezaobilazan naučni izvor. Među brojnim priznanjima i odličijima dr Milošević je odlikovan Redom Danice Hrvatske s lentom i likom Katarine Zrinske od predsjednika Hrvatske Stjepana Mesića 2008. godine.

BOKELJSKE ARABESKE

Zakoračila si u svemir i pučinu,
prostore omeđila grlima
i zatvorila se kamenim zidovima.
Na vilama gorja
ležeći uska nebesa.

Da viknem, da te probudim
kako bi se oglasila
golema školjko mnogozvučna?
Da se sjedine
hiljade rasutih treptaja,
tvog raskošnog tijela,
kakva bi ustala
kamena ljepotice?

Rijeka te pilila
i noževima dubla
hiljadama godina;

rasporila je visoravan
od korita nizine
i utopila se beznadno
u more.

Ono te dočekalo
sa stotinu sjekutića
i izgrizlo ćudljivu liniju
tvojih nemirnih obala.

Kiša te glačala
i provrtjela
sa bezbroj svrdlova.
Kaplje sa naoštrenim sječivima
i surove bujice
zabadale se svirepo
u podatno tijelo
kreča.

Sve je razjedeno, sklupčano
i izlomljeno,
sve podijeljeno i razgraničeno
na kriške i brazgotine
u tom ustalasanom svemiru
nemira.

Onda su pristizali ljudi
sa karavanima izbjeglica,
migracijama i jedrenjacima.

Ispod ranjavih oblika
prosjekle se zmijolike putanje,
a uskim podnožjima
tvoje besplodne stihije,
dahtao je mučan nemir plovidbe.

Novim erozijama istorije
bila si komadana.
Sječena si granicama,
brazdana kulturama
i morena glađu.

Zapad i Istok
kasali su preko tebe.
Ljudi su te sjekli i onda
kada su nosili noževe
istog čovjekoljublja ...
Između čekića i nakovnja
ipak si ostala na nogama
sa izrešetanim prkosom

Ali zato,
u besmislu pukotina
tog izbrazdanog života,
pritajili se tragovi.
Oni listaju po kamenim padinama
nestalni kao sablasti
slobodni kao mašta oblaka i vlage.

Eno posvuda razasutih:
- rasušenih i visoko izvučenih
jedrenjaka,
dok se samo ponegdje
naziru ostaci
davno prelomljenih katarki;
- srebrom su okovane turske čalme
na opsadenim zaravnima;
- skamenjena su nepregledna stada
na vjekovnim pasištima ...

Dok niz kamenje kaplje
grmljavina, zvonjava
i krv nacija
koje su se tuda verale.
Samo mjesečina neumitno gazi obroncima,
iscjeljuje sve rane na tvom tijelu
i obnavlja te novim bljeskom
mladosti
- kamena ljepotice.

Miloš Milošević (1920-2012) „Zadarska revija“ 6/1963.

Frano Alfirević (1903-1956) je hrvatski pjesnik za kojegakazu da je, premda rođen u Zadru, po mentalitetu i nostalgiji bio Kotoranin.

U Kotoru je pohađao osnovnu školu i dio gimnazije koju nastavlja u Dubrovniku. More ga je u toj mladosti sasvim osvojilo pa se čak, nakratko, ukrcava na brod. Piše i objavljuje pjesme i prozu od 1923. U Zagrebu studira slavistiku i romanistiku. Od 1927. radi u Trebinju, nekoliko godina boravi u Francuskoj. U više navrata radi u Sarajevu, zatim Zemunu, a 1941. ga premještaju u Zagreb. Kasnije će boemski drugovati sa Tinom Ujevićem.

Važnija djela su mu: *Pesme*, Beograd 1934; *More i daleki gradovi*. Zagreb 1941; *Putopisi i eseji*. Zagreb 1942; *Izabrane pjesme*. Zagreb 1952; *Izabrani prozni radovi*. Zagreb 1956.

Posmrtno izlaze: *Izabrane pjesme*. Zagreb 1963; *Pjesme, Esejistička i putopisna proza*. Izabrana djela. Pet stoljeća hrvatske književnosti, Zagreb 1969.

Perast, Kotor i Boka su njegove stalne poetske inspiracije. Alfirevićeva bista danas stoji na ostrvu *Gospa od Škrpjela*. Svoj utisak dolaska u zaliv iskazuje pjesmom *Boka*.

BOKA

Ulazimo šutke u njezin tamni dan,
I tako je tiho ko na kraj svijeta.
Brda nad morem što je vječno bez kreta
u strašnoj goloti čuvaju njegov san.

Ljepotom iskonskom tu duh je iskovan
da želje izgubi ko anahoreta,
i bludi mutno kroz stoljeća prokleta.
Taj večernji kraj je ko velik samostan.

Zaboravljen se crni lik starinskog broda.
Zalazi sunce na gori nedalekoj,
krvavo kao u davnoj bitci nekoj.

A kad se oglase zvona preko voda,
čini se: duše preplašene od noći,
zovu se, plačuć, u velikoj samoći.

II

Groblja su blaga ko vrtovi stari.
Koračamo pognuti preko pruća.
Nosimo ljubav beskrajnu od klonuća.
Od nje život primiše sve stvari.

Al' se vratismo ko slomljeni mornari,
noseć na licu tamu napregnuća,
u taj kraj što gasi sva ganuća,
da nas sakrije sjenkom poput stvari.

U dubokom hladu groblja su blaga.
Miris umornosti opaja iz bilja.
Tu smo srećni, živeći bez cilja
život bez ikakva traga.

U pjesmi *Jedrenjaci* Alfirević je oslikao davno minulu epohu, od prvog zanosa njihovim razmahanim krilima, preko snage i elegancije kojom koriste vjetar i more, opasnih vrtloga oluja i junačkih bitaka, do tuge tihog umiranja od pogubnih rana ili starosti.

JEDRENJACI

Ko mašti dječjoj još dragi jedrenjaci
zanose moju misao u širine
i pokrenu je snagom, koju vjetar baci
u platna nabrekla letom kroz daljine.

Još malo ih je, i to su lutajuće priče,
ta raširena krila, što ih nebo vodi
svijetla kao galebi, kad oko njih kriče.
Oni su san i vrijeme iščezlo koje brodi.

Promiču, nestvarni, lakoćom gipkih ptica,
i kraj njih gruba slika je brodova s dimnjacima.
S bijelim plohama razigrana lica,
oni su vedar sklad s valima i oblacima.

Putuju, lebde, dišu u nezemaljskim šarama,
Dižu se i padaju u stravičnim skokovima,
miruju okovani rumenkastim parama,
a more sja ko ulje pred njihovim bokovima.

Usnu, i njihov san između neba i vode,

tajanstveno je odmaranje bezbroja života,
rođenih za opasnost i vrtloge slobode,
za čisti napon snage i pravi duh ljepota.

Trgnu se, i njihov dah ponesen vjetrom burnim
šumi s tokom vala, razuzdava se i slabi,
pa oživi odjednom, dok na ponorima tmurnim
u napinjanju krajnjem kljun broda prostor grabi.

I potonu i nestanu s imenom i bićima,
u neznanim dubinama velika jedra stara,
ali duh njihov ostaje u pričama i otkrićima
i živi u srcu slobodnom šum iščezlih jedara.

O, kako ih osjećam, kada doplove sneno
u predvečernju luku, te visoke jedrenjake,
ko iz dalekih vremena, smoreno i lijeno,
noseći miris beskrajna i neznane junake.

Imaju blagost staračku u dotrajalom trupu,
kad spuštaju im jedra, na ulazu u luku;
imaju tužnog katarke, slične golom stupu,
ko život koji mre u zagonetnom muku.

Frano Alfrević

Boka je bila česta inspiracija i za autore klapske muzike. U ovom izdanju ćemo predstaviti pretežno stvaraoce iz Boke .

Pjesmu *BOKA* (stihovi Mila Moškov, kompozicija i obrada Mia Vidović) je premijerno izvela klapa ASSA VOCE iz Podgorice, koja je učestvovala na gotovo svim festivalima klapa u Perastu tokom petnaest godina postojanja. Pjesma je 2010.god. na IX Festivalu, u kategoriji *Nova klapska pjesma*, osvojila I nagradu stručnog žirija za najbolju kompoziciju. Predsjednik stručnog žirija je bio maestro Miroslav Homen.

Nada Popović, profesorica u *Muzičkoj školi Vida Matjan* - Kotor, jedna je od najproduktivnijih kompozitora klapske muzike u Crnoj Gori. Muzičko obrazovana je stekla u Splitu, središtu dalmatinske klapske pjesme, gdje njen talenat za kompleksne harmonije izrasta iz temelja Bahovog opusa u specifične i prepoznatljive kompozicije za brojne klape iz regiona sa kojima saraduje.

Uz umjetnički potpis *Mia Vidović*, osvaja značajne nagrade na *Međunarodnom festivalu klapa Perast*: kompozicija *BOKA* na tekst Mile Moškov u izvedbi klape *Assa voce*, 2010.god. osvaja ocjenom stručnog žirija 1.mjesto u kategoriji *Nova klapska pjesma*. Sledeće, 2011.god komponuje na tekst Miloša Miloševića *DIJALOG PRED PUTOVANJEM OKO SVIJETA*. Pjesma u izvođenu klape *Žrnovnica* iz Hrvatske osvaja 1. *Nagradu publike* dok njenu drugu pjesmu, takođe na tekst akademika Miloševića, *ROMANSA POMORCA* te godine izvodi klapa *Castel Nuovo* iz H.Novoga. Njenu treću kompoziciju *KAPETAN I MASLINA* je izvela klapa *Bokeljski mornari* iz Kotora, za koju je tekst napisao njihov član *Obrad Mandić*. Klapa *Žrnovnica* je 2012. god. pjeva njenu obradu *TEBE NIMA*, a njene pjesme kasnije pjevaju i klapa *Constantine* iz Niša, *Maris* iz Kotora, *Bisernice Boke* iz Kotora i niz klapa iz Dalmacije.

Kompozicijom *BOKELJSKA MORNARICA* na tekst Miloša Miloševića koji je posvetio ovoj drevnoj instituciji, svečano je zatvoren *XIII Festival klapa u Perastu 2014.god*. U izvođenu ženske klape *Incanto* pjesma je oduševila klapske stručnjake i publiku. Ova je kompozicija *Mie Vidović* uvrštena u antologijski izbor 36 najboljih pjesama peraških festivala, na dvostrukom CD-u koji je izdat 2016.god. povodom 15-godišnjeg jubileja Festivala u Perastu.

Milena Mila Moškov (rođ. *Barbić*), rođena je 1954.godine u Kotoru, odrasla je u *Radovićima*, *Krtoli*. Pjesme piše od svoje sedamnaeste godine. 2004.godine dobitnik je treće a 2006.godine prve nagrade na međunarodnom konkursu poezije u Italiji- *Premio Internazionale di Poesia Nosside*. Nagrađene pjesme su ušle u antologije internacionalne poezije „ *Nosside 2004*“ i „*Nosside 2006*“. Svoju drugu zbirku pjesama „*Zalančana tuga*“ objavljuje 2008.godine.

BOKA

Mila Moškov

Tamo gdje bogovi kroz kamen besjedu vode
i gdje se teška srca od matere na more ode,
tamo Boka mi spava, vječna, zelena, plava.
Tamo gdje lanterne pobožno svijecu pale
i gdje se vila s Lovčena ogleda u bistre vale,
tamo Boka mi sniva o blagu koje ima.

**Tamo gdje naranča mirisom cvijeta mami
a crkvena zvona – putokaz brodu u tami,
tamo Boka me zove, Boka me zove
da zajedno čekamo zore.**

Moja Boka!

Rikard Katalinić Jeretov (1869 – 1954) hrvatski pjesnik jednostavnog lirskog izraza, pisao je pjesme o Boki kotorskoj. Mnogi njegovi stihovi su poslužili za muzičke kompozicije.

U Kotoru, tokom jula 1926. god. boravi u Boki i tih dana svoja pjesnička nadahnuća posvećuje Kotoru, Prčanju a 28. jula iste godine zapisuje o Boki ove stihove:

BOKI

Divna Boko, modri sanče,
Što ga vile prosanjale
U posmjehu vedrog dana.
Boko, bašto nasmijana,
Povrh tebe sure gore
Gorke suze proplakale
Sve od čežnje za ljepotom
I za čarom tvojim, Boko...
Od suza se more stvori,
Oko njega ponikoše
Tiha sela, bijeli dvori,
A na njima marne ruke
Nisu pošle u hajduke,
Prebrodile silna mora,
Svjetska mora, okeane,
Da se opet kući vrate
U čarobne rodne strane,
Da ih sjajem sve pozlate...
...A danas su puste priče
Sve galije silne tvoje,
I po tebi bijeda niče
Otkad jadro propalo je,
Ne daj mi se, modri sanče,
Cvjetna Boko nasmijana,
Planuti će tvoja zora
U osvitu novih dana.

VJETAR U JEDRIMA ŠTO ME NOSI

- pjesmom kroz daleku prošlost-

More je za mladost Boke predstavljalo poseban svijet, dio božanske kreacije, tajnovite, moćne, izazovne. Po ugledu na starije,iskusne i neustrašive kapetane, ta mladost je žudjela za novim mornarskim znanjima, za avanturama otkrivanja novih svjetova, za časne borbe za odbranu vjere, porodice i voljenog zavičaja, broda i zastave – sve po cijenu odricanja tek nastale ljubavi.

nepoznati Dobročanin, 18.v.: VJETAR U JEDRIMA ŠTO ME NOSI

Vjetar koji jedrima naprijed me nosi
i ovo moje srce brez pokoja kosi.
Često moje poglede put Dobrote mećem,
ere mi spomene ostaše odveće.
Put nje sve uzdižem iz srdašca svoga,
poglede uzdižem put neba vedroga.

Zbogom sad ostani vilo od pokoja
tako uživajuć sred bijela dvora.
A ja ću žalosno brodit sinje more
erbo sad ostavih bijele dvore.
Er žalosno sada ja tebe ostavih
punijem srcem jada s tobom se rastavih.
Erbo sam ti pravu dao riječ od ljubavi,
primi srce moje u tvojijem rukami.

Mladi mornar ne brine zbog svega što ga na moru čeka, već je nesrećan jer ostavlja svoju ljubav! Puno je takvih pjesničkih uspomena nađeno u dnevnicima požutjelih stranica, u prašnjavim škrinjama ondašnjih pomoraca iz Dobrote, Prčanja, Kotora, Perasta.

U pjesmi iz 18.v., takođe nepoznatog autora, uvodi se motiv djevojke koja brine zbog opasnosti što ga čekaju na sinjem moru.

nepoznati Dobročanin – 18.v.: ISPOD ZDRAKA SUNČANOGA

Ispod zdraka sunčanoga vidjeh ja
rajsku vilu u bostanju prelijepu dje sja.
Ja joj rekoh : „Dobro jutro, Danice,
što si tako blijeda, dušo, u lice ?”

Ona otvori justa od meda i reče,
niz lice joj grozna suza proleće,
i reče mi, već ovako žalosna:

„Kako ću ti, dušo, biti radosna,
kad sam čula da ćeš na put ođiti,
sinje more na daleko brođiti ...”

Gospodín Zoran Radimir, naš sugrađanin i veliki prijatelj Festivala klapa u Perastu, neumorni sakupljač starina, knjiga i zapisa o Dobroti, prepisao je nekoliko zbirki pjesama nepoznatih autora. Među njima je pjesma za koju smatra da je napisao Pavo Kamenarović (1821-1908), kapetan, nekadašnji gradonačelnik Dobrote, jedna od centralnih ličnosti Boke, kulturni radnik, zastupnik za Kotor, Perast i Herceg Novi u Dalmatinskom saboru, član *Srpske narodne stranke*, jedan od osnivača *Slavjanske čitaonice* 1862.god. Zasluđan je za osnivanje *Plemenitog tijela Bokeljske mornarice* 1859. god., u kojoj je nosio čin majora.

Ovu pjesmu bez naslova, Z. Radimir je svrstao u *Knjigu ljubavnih pjesama*.

BEZ NASLOVA

Jesi li se mili pobro
Na pučini kad desio
Da ti plavo nebo zgora
A obzorje carstvo mora.

Jesi li ise kad smilio
Da bi komu priskočio
Pružiti pomoć nasred mora
Di duboki jaz s*otvara.

Bože tko bi dokučio
A kamoli predočio
Užasnijega prizora
Od utopa na sred mora.

U ljubavno divno more
Ovaj put sam zaplovio

A labudi bijeli nose
Sa dva vesla u dan bio.

Naokolo svukud more
Oblak krije vilin gore
Nebo samo na daleko
Ufanje mi pruđa preko.

Vozim sasvim dobre volje
Ale je more bojno polje
Ili će me utopiti
Il ću mome cilju priti.

U najposlijed pobratime
Spominjat mi ono ime
Za koga sam sada slika
Od žalostnog utopnika

Iz zbirke Zorana Radimira, Dobrota, prepisi svesaka iz Dobrote, Knjiga II – Ljubavne pjesme – autor vjerovatno Pavo Kamenarović.

Stradanje mornara i brodova u burnim vremenima zla je, najgora vijest, koje se pribojavaju porodica i prijatelji, svi u pomorskoj Boki. Dok se navedeni zaljubljeni mornar „utapa“ u moru ljubavi, drugi siroti mornar na vijest o brodolomu, usamljen, žali za svojim jedinim bogatsvom- izgubljenom mladošću.

BRODOLOM

Kad žalosna začuh glasa
Ufanje sam izgubio
Dje dogovoru da pod nama
Brod je vodu otvorio.

Neki plače ljubi svoje
Koje mu ostavit treba je paka,
Su dva sina u povoje,
Roneć suze brez pristanka.

Neki žali svoju sestricu,
Neki oca žali svoga
Neki svoju vjerenicu,
Neki brata rodenoga.

A ja žalit nemam koga,
Razmišljajuć zgotu koju
Nego plačem sebe istoga
I žalosnu mladost moju.

Nepoznati Dobročanin,

Poeziji baroka XVII i XVIII vijek, antologija, Biblioteka „LUČA“, 1976.

Na ovoj zavjetnoj pločici prikazan je brodić u oluji. Četvorica mornara bacaju sve teže predmete i trgovačku robu kako bi olakšali plovnost brodića i spasili glave.

Peraštani, kao i svi bokeljski pomorci, svoja prva olujna iskustva stiču baš u Boki *na prag' od kuće*. Ne tako rijetko, ta su iskustva bila i tragična.

Rikard Katalinić Jeretov, opisuje takva olujna vremena.

OLUJA U BOKI

Puca grana
pod snagom orkana,
kida se list, cvijet se runi,
gore visoko Lovćen se buni.

Mahniti vijor juri k'o lud
s liti, sa krši sikće ko zmaj,
tamnim krilom vijori svud
ko da će silom razorit kraj...

S brda se valja u more džin
crnoga gorja timorni sin,
kovitla val
lomi ga stravno o kameni žal
diže dim i pjenu i prah,
pako se ruši,
brodaru jakom nestaje dah.

Moćna ga šaka vjetrine guši
kormilo puca- tone već brod
nad njime mrki nebeski svod-
krajina jeca k'o udova bona
cankaju tužno pogrebna zvona.

Rikard Katalinić Jeretov, antologija Nedosanjana Boka

Oluje u Boki vjekovima su bile pjesnička tema. Pjesma *Bura*, našeg književnika iz Kostanjice, kao klapska pjesma je već više puta izvođena u Perastu, a prepjevana je u ikavicu u izvedbama dalmatinskih klapa.

BURA

Uzalud sam molila te dragi
Da ne molaš cime i ne viraš sidra.
Suzama gorkim, tidoh da ti kažem
Vitar će ti prepuniti idra !

Sklopih oči da ne gledam buru
Vale lomi, more pretvara u pinu
I malu barku, slutila sam bidna,
Odnosi i razbija o stinu.
BURA , NOSI BURA, HLADNA BURA
BURA, NOSI BURA, HLADNA BURA
Po bonaci ribari su stari
Na pučini hladnoj, usrid mrtvih vala
Umjesto dragog i njegove barke
Našli samo senjal parangala.

Sada sama ka' na morskoj hridi
Brojim dane jekom izgubljenih vala
Rukama grlim poslednje što osta'
Ovaj pusti senjal parangala.
BURA , NOSI BURA, HLADNA BURA
BURA, NOSI BURA, PROKLETA BURA !

Obrad Pavlović

Obrad Pavlović rođen je u Kotoru 23. 04. 1954. godine. „Stalno nastanjen u Kostanjici u Boki Kotorskoj. Književnik, koji se u nekim ranijim periodima svog života, u slobodno vrijeme bavio i pomorstvom. Piše uglavnom prozu, mada mu se ponekad omakne i poneka pjesma.

Ima običaj reći da mu pjesma nastane za desetak minuta ili je nema. Uz kratke priče i kolumne ima objavljen i roman *Blagoslov demona*, a nada se da bi roman *Flagellum Dei* uskoro mogao ugledati svjetlost dana.

Profesionalno je angažovan u gradskoj biblioteci u Kotoru.“

Boka - more i pomorstvo, je zadata tema festivalskih konkursa za kategoriju *Nova klapska pjesma* koja je uvedena u takmičenja od VIII Festivala 2009. Pjesmu *Bura* (stihovi Obrad Pavlović, muzika Milan Kovačević, obrada Mija Kovačević) je prvi put izvela mješovita klapa *Bocca nostra* iz Kavča 2010.godine, kasnije i klape *Signum* iz Čapljine, *Constantine* iz Niša, *Reful* iz Splita, *Castel Nuovo* iz Herceg Novoga i druge.